

denne Sag, da maa der gjøres et Forslag, hvad enten det nu kommer fra Kongen eller fra et af Rigsdagens Medlemmer. Den høitærede Justitsminister paastod derimod, at Alting var fuldkommen i sin Orden, at der, efter hvad der allerede var meddeelt, kunde afstemmes baade over det Eine og over det Andet, baade over Arvesølgens Forandring og over Arvelovens Ophævelse. Nu vel! Det er, hvad jeg kalder for Meget; thi, da den samme høitærede Justitsminister saa kom til at tale om, hvorvidt dog ikke § 4 i Kongeloven maatte ophæves efter § 100, efter den langsomme Maade, hvorpaa Forandringer i Grundloven skulle foregaae, saa bemærkede han, at, eftersom der i andre Paragrapher af Grundloven stod, at de kunne forandres ved Lov, saa kunde det Samme være Tilfældet med Indholdet af § 4. Jeg skal slet ikke imødegaae denne Paastand, men lade den staae ved sit Værd; dog formoder jeg, at den høitærede Justitsminister selv vil indrømme, at, fordi der i visse Paragrapher staaer, at deres Indhold kan forandres ved Lov, saa er det ikke Meningen, at Indholdet af § 4 kan forandres uden Lov, og, saasandt som der skal komme en Lov, veed jeg ikke, om Justitsministeren vil nægte, at der først maa være et Lovforslag. Nu vel! Jeg skal ikke længere dvæle derved; jeg skal kun sige, at jeg troede, jeg gjorde Regjeringen selv en Tjeneste ved at erindre om, at Sagen for Diebliffet, som Rigsdags-sag, er formløs; jeg troede, ja, jeg er vis paa, at, dersom Ministeriet statter et grundlovmæssigt Samtykke, saa vil det ogsaa stude, at man ingenlunde er imod det, men for det, naar man erindrer om, hvorledes det Samtykke, der muligviis gives, maa være, for at det ogsaa virkelig kan være grundlovmæssigt, da Ministeriet jo ellers ikke kan bruge det eller have nogen Nytte af det, og det saameget mindre, som det, der skal bestemmes, jo ikke gjælder for Nutiden, men er Bestemmelser for Fremtiden.

Dersom altsaa Ministeriet kan være fornøiet med at lade Sagen gaae, indtil der paa en eller anden Maade kommer Forslag, og de da kunne lade afstemme over det, som om det var et Forslag fra Kongen, — nu vel, jeg skal ikke have det Mindste imod det. Jeg ønsker overalt, at, dersom det faaer Samtykke til Alt, hvad det har forlangt, og saaledes, som det har forlangt det, det da maa være saa svagt og ugyldigt som muligt. Nu, det kunde vistnok kaldes overflødigt at udvikle, hvad der er aabenbart, — men jeg vilde dog bidrage Mit til, at det maatte staae klarere for os Alle, — i hvad Forhold vort nærværende Ministerium stiller sig til Rigsdagen og til Grundloven (Hør!). Det kunde maaffee kaldes overflødigt, — jeg idetmindste har fra den 28de Januar 1852 aldrig noget Dieblif været i Tvivl om, hvilket dette Forhold var. Derimod maa jeg huske, at der er mange Dannemænd, mange gode Dannemænd, der i Grunden kun vilde bryde sig lidt om, i hvad Forhold det hvi Ministerium stod til Rigsdagen og Grundloven, naar det kun kunde gaae Danmarks Folk og Danmarks Rige vel, og jeg beklender selv, hvad jeg altid har vedkjendt mig, at al den Vægt, jeg lægger paa Rigsdagen og Grundloven, al den Vægt lægger jeg kun paa dem, fordi Rigsdagens Frihed og Grundlovens Ukrænkelighed i mine Dine er Betingelsen for Danmarks Riges Bestandighed og for det danske Folks Velgaaende. Jeg skulde derfor ingenlunde laste noget Ministerium, blot fordi det søgte at faae om det ogsaa var flere Paragrapher i Grundloven forandrede, end der ved denne Leilighed staaer for mine Dine, eller laste Rigsdagen, fordi den vilde give sit Samtykke dertil; thi, naar jeg kunde see, at det var til Danmarks Bedste, til Danmarks Riges Bedste, da skulde jeg tvertimod rose baade Regjeringen og Rigsdagen derfor.